

[Udenrigsministeren.]
 maaske var svært for Hr. Birke at holde Talen, ogsaa ud fra det, som det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde forleden Dag, at det vilde være en særlig Tilfredsstillelse netop at høre Generalstabens Chef holde denne Tale. Det er ikke alene Ordene, der gør det, men Tonen og Maaden, hvorpaa de affattes. Men det kan ikke forbavse, at jeg, naar jeg faar et Telegram om, om de maatte tale i Overensstemmelse med, hvad den norske Udenrigsminister sagde, da telegraferede: Nej, det skal være i Overensstemmelse med, hvad den danske Udenrigsminister har sagt, og da der ikke var nogen Uoverensstemmelse mellem vore Udtalelser, synes jeg, man maatte have kunnet finde en Form; men det kunde Delegationen altsaa ikke, og det kan jeg virkelig ikke være ansvarlig for.

Det synes, som om det ærede Medlem Hr. P. Munch mente, at der i den Tale, jeg holdt i Fjor, kunde være noget, han eller de, der er meget stærkt ivrige for Nedrustnings-spørgsmaalet, ikke kunde gaa med til, altsaa som om der skulde være en Uoverensstemmelse i den Tale, jeg holdt i Fjor, med det, jeg oplæste forleden Dag. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse det, som gik forud. Efter at jeg havde sagt nogle pæne Ting om Folkeforbundet — man begynder jo altid sin Tale med at sige det bedste, man ved —, udtalte jeg:

„Nu vel, mine Damer og Herrer, jeg har her nævnt en Række Punkter, som maa fylde os alle med berettiget Optimisme med Hensyn til Forbundets nuværende og fremtidige Stilling, og jeg kunde nævne flere saadanne Punkter. Men Sandheden kræver, at jeg ogsaa fremhæver de Spørgsmaal, som desværre endnu ikke er naaet saa langt frem til deres Løsning, som det vilde være ønskeligt, ja paakrævet. Jeg mener, at vi alle, baade Repræsentanter for store og smaa Stater, har den Pligt at udtale os i fuld Aabenhed og Oprigtighed, og at vi ikke bør holde en Kritik tilbage, som er nødvendig for, at vi stadig kan være opmærksomme paa, hvad Verden med Rette venter af os. Mine Damer og Herrer, jeg kommer tilbage til det saa ofte omdebatterede, men hidtil saa lidt fremskredne Nedrustningsspørgs-

maal. Ikke som Repræsentant for et Land, som indtager nogen Særstilling i dette Spørgsmaal. Jeg mener, at vi maa vænne os til at betragte Nedrustningsproblemet fra et fælles, internationalt Standpunkt, fra et Folkeforbundsstandpunkt. Jeg kan ikke indrømme, at der er saa stor Forskel paa de store og de smaa Landes Interesser i dette Spørgsmaal. Vi er alle i samme Baad, og Verdenskrigen har bevist, at det fælles Skibbrud rammer os alle. De smaa Lande har samme Interesse i deres egen Sikkerhed og Uafhængighed som de store Lande, og jeg kan i hvert Fald for Danmarks Vedkommende forsikre, at vi er fuldt ud rede til at opfylde vore Forpligtelser overfor Folkeforbundet i alt, hvad der med Rette kan forlanges af os. Men vi maa ikke glemme, at Forbundspagtens Artikel 8 paalægger en Forpligtelse til at indskrænke Rustningerne, og at vi alle ved at træde ind i Forbundet har pantsat vort Navn og vor Ære til at opfylde de Forpligtelser, vi har skrevet under paa. Nedrustningen er et fælles Spørgsmaal og ikke et Folkeforbundsspørgsmaal. Det kan ikke løses derved, at nogle enkelte Stater tager det op til isoleret Behandling, og det bør først og fremmest løses mellem Forbundets egne Medlemmer, forinden man tager særskilte Forhandlinger op med Stater, som staar udenfor Folkeforbundet.

Den 7de Forsamling vedtog under 21. September forrige Aar to Beslutninger:

og saa talte jeg om disse to Beslutninger i faa Linier og gik derefter over til det, jeg sagde forleden Dag; det, som det ærede Medlem Hr. Stauning ikke kan gaa med til i det, jeg har sagt, men hvad der i alt Fald er Opfattelsen i Partiet Venstre og blandt de Konservative, de to Partier, som endnu er Flertal her i Tinget, er maaske, at Spørgsmaalet ikke kan løses isoleret, at man ikke kan gaa frem, saaledes som det ærede Medlem Hr. Stauning mente, men at Nedrustningsspørgsmaalet maa være et fælles Arbejde.

Jeg har fremsat disse Ting, for at man ikke skulde tro, at jeg ikke i denne Tale havde søgt at afsvække min Trang til at faa hele det danske Folk med i et Nedrustningsarbejde saa stærkt som noget som helst